

Foto: Jan Hanuš

Paul Laverty (vlevo) a Ken Loach mají radost hlavně z toho, že glóby získali oba dva, jako důkaz fungujícího pracovního týmu.

KEN LOACH A DAVID LAVERTY VČERA PŘEVZALI KŘIŠTÁLOVÝ GLÓBUS ZA MIMOŘÁDNÝ UMĚLECKÝ PŘÍNOS SVĚTOVÉ KINEMATOGRAFII

DVA MUŠKETÝŘI

Režisér KEN LOACH a jeho dvorní scenárista PAUL LAVERTY společně vytvořili dvanáct celovečerních snímků a dva krátké. Včera ve Velkém sále uvedli jeden z nich, *Sladkých šestnáct let* z roku 2002, ale jinak jsou miláčky obecenstva karlovarského festivalu už dávno. Hned dva jejich snímky z poslední doby tu vzbudily nadšení – v roce 2009 to byla rozverná hříčka *Hledá se Eric* s fotbalistou Ericem Cantonou v hlavní roli, v roce 2012 pak komedie o mladých skotských delikventech s příchutí whisky *Andělský podíl*.

Veronika Bednářová

Jak vlastně vznikají vaše vtipné příběhy z méně vtipných, často dost neutěšených prostředí?

Ken Loach: Třeba první Paulův scénář, který pro mě napsal, *Carlina píseň*, vycházel převážně z jeho osobních zkušeností s uprchlíky v Nikaragui. Velkou část filmu jsme točili i v Glasgow, odkud Paul pochází a kam hlavní hrdinka z Nikaraguy uprchla. Říkali jsme si, že po *Carlíně písni* bychom měli udělat nějaký menší film, a proto se Paul nastěhoval na měsíc nebo dva ke knězi. Tak vznikl snímek o vyléčeném alkoholikovi *Jmenuji se Joe*.

Vy jste, Paule, původní profesí právník se specializací na lidská práva. Jak přesně vám váš obor pomáhá při psaní scénářů?

Paul Laverty: Jsem velmi přísný ve výzkumu terénu, v hledání a ověřování faktů. Například když jsme připravovali scénář *Svobodný svět*, hodně jsme se soustředili

na světovou hospodářskou krizi a různé ne-spravedlnosti, které se v Británii dějí dělníkům. Mluvili jsme s lidmi, kteří v naší zemi sklízají ovoce a pracují na farmách; řada z nich byla z východní Evropy. Putovali jsme ze severu Skotska až na jih Anglie a výzkumem přímo v terénu jsme získali jakýs takýs pojem o tom, jak vypadá současná situace. Teprve potom jsme našli způsob, jak příběh vyprávět – nikoli z pohledu imigranta, ale z perspektivy někoho přímo z Británie, kdo přistěhovalce naopak vykořisťuje. Tak vznikla postava třicetileté svobodné matky Angie. Díky ní jsme mohli přirozeně zkoumat i předchozí generaci – vždyť její otec měl po většinu života jedno zaměstnání, ona měla nestálá místa... Až dokonale poznání reality vám pomůže napsat pravdivé postavy.

V případě imigrantského dramatu *Chléb a růže* jste pracoval v Americe a poznal tam lidi zapojené do kampaně *Spravedlnost pro úklidový personál*. Jak vy, socialista tělem i duší a doyen britské

skupiny rozněvaných mladých mužů, vzpomínáte na natáčení v Los Angeles?

Ken Loach: Natáčet v kolébce americké kinematografie bylo mnohem obtížnější než v Nikaragui – to kvůli obrovské byrokracii. Byl to přesný opak toho, jak se Američané typicky tváří. Tvrdí, že mají všechno na háku a že si nenechají nic nařizovat. Opak je pravdou – Hollywood je město plné hloupostí. Neustále nám házeli klacky pod nohy, nemohli jsme natáčet na tomhle chodníku a na tamtom chodníku. Vlastně nechtěli, aby se tenhle příběh vyprávěl. Přistěhovalci, často nelegální a bez dokumentů, byli v *Chlebu a růži* představeni pozitivním způsobem, o což v USA nikdo moc nestál.

Přijel jste do Varů na oslavu třiceti let Evropské filmové akademie. Které evropské snímky u vás vítězí?

Ken Loach: Hodně mě zajímal italský neorealismus, De Sica především, mám rád taky polské filmy... Jak už jsem říkal mnohokrát, československou novou vlnu bych si vzal s sebou na opuštěný ostrov celou – u vašich filmů ze šedesátých let se smějete, jste smutní, rozumíte díky nim lidem. Hodně jsem se z nich naučil. Treba to, že čím jednodušší cestou vyprávíte, tím je příběh přesnější a lidsější. Důležitá je pravdivost, jednoduchost a shovívavost – to jsem se naučil od českých filmů a jsem za to vděčný.

A co český humor?

Ken Loach: A velká lidskost. Například *Lásky jedné plavovlásky*. Je v nich jednoduchost, lidskost i komičnost. A někde vespod něha. Rozhodně je takové komické nazírání na svět součástí anglické literární tradice, už od Chaucera a Shakespeara. Jsem si jistý, že je to i součást vaší tradice, tedy ne že bych o tom nějak moc věděl, znám *Osudy dobrého vojáka Švejka*.

Paul Laverty: Vždycky mluvím, Ken, o *Ostře sledovaných vlacích*, ty jsem díky tobě viděl. A taky mám hodně rád *Hoří, má panenko*.

Ken Loach: Kameraman, se kterým jsem léta pracoval, Chris Menges, dělal asistenta Miroslavu Ondříčkovi. Ondříček natáčel v Anglii film *Kdyby...* a Chris s ním pracoval. Já jsem s Chrisem pracoval předtím i potom. Mluvili jsme o jeho spolupráci s Mirkem. A z toho vznikla naše spolupráce na filmu *Kes*.

Paul Laverty: Občas vidíte filmy o lidech ve velmi obtížných situacích, beze stopy humoru, ale to neodpovídá realitě. Mluvil jsem s mladými lidmi ve vězeních, byl jsem u mexických hranic v Ciudad Juárez, to jsou hodně tvrdá místa. Když s těmi lidmi trávíte čas, vykládají vám velmi osobní příběhy, dělají si legraci, žertují. Je to totiž součást naší přirozenosti, jen díky humoru dokážeme přežít i v tom nejtěžším vězení. Je to součástí lidské nůry. ■

4/7 2017
ZDARMA

UVNITŘ ČÍSLA

Denis Côté: Film vepsaný do mého těla

strana 4 / page 4

Boj o portrét Richarda Müllera

strana 6 / page 6

ENGLISH VERSION
INSIDE

AKTUÁLNĚ

KVIFF TALK
S KENEM LOACHEM

Jak to, že jim to spolu tak dlouho funguje? A jak se za poslední léta proměnil okraj britské společnosti, kam se s obdivuhodnou citlivostí ve svých filmech vydávají? Na žijícího klasika evropské kinematografie Kena Loache a jeho dvorního scenáristu Paula Lavertyho si zajděte dnes od 14.30 do Vodařone Lounge v prvním patře Thermalu. V rámci série KVIFF Talks se tam setkají s festivalovými diváky. Mluvit se bude v angličtině a vstup je jako vždy zcela zdarma, nepotřebujete ani vstupenku, ani akreditaci.

KVIFF Talks pak zítra od 16.00 v Kinosálu C pokračují besedou s kanadským nezávislým tvůrcem Denisem Côtém.

JXD VE STŘEDU
V THERMALU

Zitřek ozdobí také premiéra dokumentu Igora Chauna o kontroverzní stálici českého novinářského světa Jiřím X. Doležalovi, který svůj (nejen) profesní život spojil s časopisem Reflex. Ve filmu *Ne-přesaditelný* o Doležalovi promluví současní kolegové, bývalé milénky i Daniel Landa nebo rapper Rezník. Pobavit nebo třeba naštvat se můžete ve středu v 11.30 v Kinosálu B. Speciální projekce je volně přístupná. ■

NEUTEČE NÁM

ADÉLA ELBEL,
stand-up komička, spoluscenáristka *Světa podle Daliborka*

MARTINA ŠTRUNCOVÁ,
vedoucí produkce *Světa podle Daliborka* (vlevo)

Martina: Máme po slavnostní premiéře *Světa podle Daliborka*, a tak konečně nastal čas na to, abychom chodili i na další filmy. Určitě vyrazím na zbrusu nový dokument Olgy Sommerové *Červená* (5. 7., 15.30 Malý sál), protože operní pěvkyně Soňa Červená je nádherná bohyně, legenda a inspirativní bytost a strašně mě zajímá, co se o ní ještě dozvím. Těším se ale i na film *Čára* (4. 7., 13.00 Pupp) o pašerácích na slovensko-ukrajinské hranici, který festival uvádí v hlavní soutěži, takže tuším zážitek.

Adéla: Určitě zajdeme na *Čáru*, já bych ale ráda šla i na *Instalatéra z Tuchlovic* (5. 7., 19.00 Kongresový sál), protože miluju filmy o instalatérech; většinou se v nich moc nemluví. Kdybych byla ještě ve Varech, zašla bych na *Masaryka* (5. 7., 22.30 Kinosál B). Ne že bych na ten film slyšela nějaké recenze, ale miluju Masaryka.

Martina: Kdo miluje Masaryka?
Adéla: Já miluju Masaryka, i když teda otce, ale snad jablko nepadlo daleko od stromu. Zaujal mě i název filmu *How to Talk to Girls at Parties* (*Jak balit holky na mejdanech*, 5. 7., 9.00 Velký sál), protože to je něco, čemu by se měl přiučit každý, a hrozně moc lidí to vůbec neumí. Ráda bych zašla i na *Terminátora 2: Den zúčtování ve 3D* (5. 7., 23.59 Malý sál), abych aspoň trochu utlumila zklamání z toho, že festival neuvádí film *Masaryk* ve 3D. ■

Foto: Petr Horák

HLAVNÍ SOUTĚŽ

V *CUKRÁŘI* SE PODÍVÁME DO CUKRÁRNY V BERLÍNĚ A HLAVNĚ DO KAVÁRNY V JERUZALÉMĚ

V JEDNÉ MALÉ KUCHYNI

Sám tráví svůj život mezi Izraelem a Německem. A mezi Berlínem a Jeruzalémem se odehrává i jeho soutěžní film *Cukrář*. Režisér **OFIR RAUL GRAIZER** ho dnes odpoledne uvede ve Velkém sále hotelu Thermal.

Zbyněk Vlasák

Titulním hrdinou Graizerova snímku je Thomas, který má v Berlíně vyhlášenou cukrárníčku. V té se jednoho dne zjeví izraelský obchodník Oran, který do Německa pravidelně jezdí na služební cesty. Letmé setkání brzy přeroste v intenzivní milenecký vztah, který však po několika měsících utne Oranova tragická autonehoda. Thomas se náhle cítí natolik prázdný, že se rozhodne vyrazit do Izraele. Ví, že tam najde nejen Oranův svět a domov, ale i jeho syna a manželku Anat. A že mu to snad pomůže nebyť ve svém neštěstí úplně sám. Právě samota je v *Cukráři* jedním z ústředních témat. Ale zdaleka ne jediným.

„*Cukrář* vypráví o tajemstvích, lásce, romanci,“ říká Ofir Raul Graizer, „ale pro mě je především o imigraci, o hledání nové identity a rodiny, o pokusu vytvořit si nový život poté, co jste prodělali velkou osobní ztrátu.“

Thomas se nechá zaměstnat v Anatině kavárně a díky svému cukrářskému umění rozšíří její nabídku o vybrané pochutiny. Ty mají u zákazníků okamžitý úspěch.

Zároveň tu však vedle protnutí v bolesti dochází ke kulturnímu střetu. Anatina rodina si zakládá na tom, že je její kavárna košer, a podivuje se, že je v ní zaměstnán někdo, kdo není Žid. A navíc jde o Němce. Staré historické krivdy zjevně nejsou úplně zapomenuty...

Velmi osobní film

„*Cukrář* je pro mě velmi osobní film,“ říká Ofir Raul Graizer. „Pracoval jsem na něm dlouhatánských sedm let; začal jsem hned po studiích a vznikl celou dobu, co jsem si budoval nový život v Německu. Jsem vděčný, že se mi ten příběh, odehrávající se hlavně v jedné malé kuchyni v Jeruzalémě, povedlo odvyprávět.“

Graizerův *Cukrář* si umně hraje s diváckým očekáváním a citlivě nakládá se všemi svými postavami. Ve Varech má světovou premiéru.

CUKRÁŘ

4. 7. 17.00 Velký sál
5. 7. 10.00 Pupp
7. 7. 9.00 Kino Drahomíra

FAKT NAVÍC

Ofir Raul Graizer se kromě filmové režie věnuje také videomatu. Zde je jedním z jeho hlavních témat přesídlení do cizí země, přičemž často zkoumá podoby židovství vykořeněného ze svého původního prostředí.

POLSKÝ ZÁSTUPCE V KARLOVARSKÉ SOUTĚŽI SE VRACÍ KE RWANDSKÉ GENOCIDĚ

VZPOMÍNKY NA AFRIKU

Nezpracované trauma je hlavním tématem polského filmu *Ptáci zpívají v Kigali*. Podepsáni jsou pod ním manželé a dlouholetí spolupracovníci **JOANNA KOS-KRAUZE** a **KRZYSZTOF KRAUZE**. Bohužel ho už společně nedokončili. Krzysztof Krauze zemřel na Vánoce 2014.

Zbyněk Vlasák

Na začátku filmu *Ptáci zpívají v Kigali* se ocitáme v roce 1994 uprostřed rwandské genocidy. Hutuové nazývají své nepřátele z kmene Tutsiů šváby a pořádají na ně organizované hony. Celá rodina mladé Claudine je vyvražděna a ona se zachrání jen díky polské spolupracovnici svého otce, ormitoložce Anně. Společně utíkají do Polska. Obě si však s sebou vezou těžko sdělitelná traumata.

„S Krzysztofem jsme v Africe pár let žili. Když jsme tam odjžděli, nečekali jsme, že to budou nejtěžší roky našeho společného života,“ vzpomíná Joanna Kos-Krauze. „Hlavně zpočátku to pro nás bylo ve Rwandě složité. Každý

je tam buď obětí, pachatel, nebo potomek vraha a zkrátit takové kolektivní trauma trvá generace. Cesta do Rwandy a pozorování tamní reality vám každopádně změní perspektivu a donutí vás přehodnotit úplně všechno.“

Claudine a Anna se hned po příletu do Polska rozdělí, nedokážou si navzájem připomínat, co ve Rwandě zažily. Teprve když není jiná možnost a Claudine je propuštěna z uprchlického tábora, vezme ji Anna bydlet k sobě domů. Jenže obě ženy spolu nezvládají sdílet jeden prostor. Částečně kvůli charakterovým odlišnostem, ale také proto, že zdaleka nenášly klid ve svém nitru.

Ptáci zpívají v Kigali neodkazuje jen ke Rwandě, jsou silně

spojeni rovněž s naší situací. A nejen z hlediska historie.

„Jako Poláci pocházíme ze země, na jejímž území probíhal holocaust. A na následky genocidy u nás můžete narazit do dnešního dne,“ říká Kos-Krauze. „I proto máme povinnost se neustále vracet k základním otázkám, proč k něčemu takovému došlo a jak naložit se životem po genocidě. Je zvlášť důležité, abychom neztratili povědomí o kořenech a systémové logice té spirály násilí. Žádná genocida v historii civilizace se nestala spontánně. Společnost se na ni musí sama připravit – obvykle to začíná slovy a snahou o utváření negativního náhledu na ty, kteří se odlišují,“ dodává Krauze s mírně aktuálním podtextem.

FAKT NAVÍC

Filmy manželů Krauzeových karlovarské publikum už dobře zná. Před dvanácti lety vyhrálo Křišťálový glóbus jejich drama *Můj Nikifor* a silnou stopu v diváckých zanechaly i snímky *Papusza* a *Náměstí Spasitele*.

Manželé Krzysztof Krauze a Joanna Kos-Krauze ve Rwandě pár let i žili.

TŘI OTÁZKY PRO NICOLASE SILHOLA, REŽISÉRA SOUTĚŽNÍ *KORPORACE*

MANAGEMENT DĚSU

Je váš šéf psychopat? Chcete pochopit, jak to v krajním případě může fungovat v nadnárodních společnostech a jak můžou „nastavené procesy“ semlít jakéhokoli zaměstnance jako masomlejek? Běžte zítra v devět ráno do Drahomíry na poslední projekci dramatu *Korporace* režiséra **NICOLASE SILHOLA**.

Kateřina Kadlecová

Proč jste nadřizeného bezcenné HR manažerky Emilie, velkého šéfa Stéphana Froncarda ztvárněného Lambertem Wilsonem, pojali právě ve stylu Stevea Jobse?

To jsme vymysleli s Lambertem, který už podobné role korporátních kravatáků hrál. Aby se nenudil, víte? Proto je Froncard zpočátku vlastně sympatický, působí v roláku elegantně, uvolněně a vizionářsky – oproti svým upjatým, do svěřacích kazajek v podobě sak sevrěným kolegům. Pak se ovšem pěkně vybarví.

Inspiroval jste se množstvím sebevražd ve France Télécom, které začali zaměstnanci společnosti hromadně páchat během její takzvané restrukturalizace – lépe řečeno v průběhu necitlivého propouštění a šikany.

Scenáristovi rodiče ve France Télécom pracovali celý život a taky jsme dost věcí probírali s mým tátou, který je expertem v oblasti lidských zdrojů a dlouhá léta dělal konzultan-

ta. Právě tátovi vděčíme za námět, na začátku opravdu stály ty medializované sebevraždy z let 2006 až 2009. Chtěli jsme se zabývat managementem děsu – jak člověka, třeba i dobrého pracanta, dokáže jeho bezskrupulózní nadřizený psychicky zdeptat, podupat, zničit ho tak, že se vzdá své funkce sám, aniž by mu firma musela platit odstupné. Tahle pěkná manažerská metoda stála v případě France Télécom za většinou z těch více než šedesáti sebevražd v rozpětí pouhých čtyř let. To číslo je šílené, co?

Jenže vy jste se nezaměřili na oběti tohoto děsivého „řízení lidských zdrojů“, ale právě na ty, kdo jsou za to zodpovědní.

Inspiroval nás reálný ředitel Télécomu Didier Lombard, který v médiích reagoval velmi alibisticky a nikdy svůj podíl na úmrtích nepřiznal, dodnes se na to konto vede řada právních sporů. Bylo to od něj arrogantní, šokující. Chtěl banalizovat chybu systému, v němž lidé trpí – a nás zajímalo, co jsou zač ty součástky v tom soukolí, ti, kteří pro pořídné dobro systému dělají špinavou práci. Se

I další film Nicolase Silhola bude z pracovního prostředí, z kanceláří a open spaců. V kinosálech a na promenádách Karlových Varů stráví tři dny.

DIVÁCKÁ CENA
AUDIENCE AWARD **PRÁVO**

Znamkování: 1 výborný, 2 dobrý, 3 průměrný, 4 slabý

Průběžné hodnocení

1	OBCHOD NA KORZE Obchod na korze	1,24
2	THE BIG SICK Pěkně blbě	1,26
3	SVĚT PODLE DALIBORKA Svět podle Daliborka	1,30
4	TOIVON TUOLLA PUOLEN Druhá strana naděje	1,31
5	I AM HEATH LEDGER Jmenuji se Heath Ledger	1,31
6	WHITNEY: CAN I BE ME Whitney: Být sama sebou	1,35
7	MUŠKARCI NE PLAČU Chlapi nepláčou	1,41
8	CORPORATE Korporace	1,43
9	THE NILE HILTON INCIDENT Případ Nile Hilton	1,47
10	JORGUBBSLANDET Země jahod	1,48

OSOBNOST DNE

JANA PLODKOVÁ S REŽISÉREM JOSEFEM TUKOU SOUTĚŽÍ. PŘIVEZLI DO VARŮ *ABSENCI BLÍZKOSTI*

HEDVIKA JE SAMA DOMA

Jana Plodková jezdí na festival i jako divačka, snaží se ovšem zůstat pod hranicí tří filmů denně. Jedním z nich bude dnešní projekce *Absence blízkosti* v 16.30 v Lázních III, kterou spolu s režisérem a dalšími členy týmu uvede.

Loni měla JANA PLODKOVÁ (35), která je častým hostem karlovarského festivalu, v Thermalu a přilehlém okolí napilno. Byla součástí delegace k černé komedii Petra Zelenky *Ztraceni v Mnichově*, představovala divákům satirický seriál *Kosmo* a promítalo se zde i pár dílů třináctidílného seriálu *Já, Mattoni*, kde hrála Albertu, nešťastnou Mattoniho dceru. Letos oblíbená herečka do Varů přivezla „pouze“ jeden snímek: nezávislé psychologické drama *Absence blízkosti*, jež soutěží v sekci Na východ od Západu.

Kateřina Kadlecová

V na první pohled docela nenápadném snímku se závažným společenským tématem hrajete Hedviku, která v sobě nedokáže najít lásku ke své malé dceři. Utekla z jednoho nefunkčního partnerského vztahu do jiného, nedokáže vyjít s lidmi včetně své matky... Jak jste se smířila s tak nevděčnou rolí?

Hedvika je strašně sama. Má tříměsíční dítě s mužem, s nímž nežije, a milence, který s ní taky nemůže být... Pro mě je Hedvika velmi citlivá žena, uvnitř křehká. Autor filmu Pepa Tuka, kterého znám z JAMU, kde točil své krátké filmy, Hedviku rozebral precizně a přesně; říkal mi, že ji psal pro mě. Já Hedviku nevnímala prvoplánově, jako megeru. Díváme se na holku, která se dostala do tíživé situace – nejde jen o to, že nemá ráda svoje dítě, ona si odnesla spoustu šramů z dětství, její vztah s matkou je mizerný. Právě Hedvičina máma je nejsilnějším vlivem pro lhostejnost k vlastní dceři: díky deníkům jejího táty se dozvídáme, jak ji odšťihovala od jeho lásky, a sama jí žádnou nedokázala dát. Pepův scénář se mi moc líbil a jsem si jistá, že je tohle

téma velmi důležité pro společnost, protože je to něco, o čem se nemluví.

Jaký vztah typicky míváte ke svým postavám? Kdo vám byl nejmilejší, a koho naopak nesnášíte?

Třeba *Protektor* se mi vryl do srdce, byl to můj první opravdu velký film a setkání s Markem Najbtem a jeho ženou, filmářkou Kateřinou Oujezdskou, nebo s Markem Danielem a Jiřím Ornestem pro mě bylo osudové. Nedávno *Protektora* dávali a já se znovu dívala – už kvůli Jiřímu Ornestovi, který před čtvrt rokem umřel... Natáčení *Polského filmu* taky byla velká, hardcorová zábava, točili jsme v Polsku i u nás a režisér Marek Najbrt mě tu posunul úplně jinam. Moc mě baví i možnosti postav v seriálech – *Kosmo* nebo *Svět pod hlavou* přináší jevy a zjevy, které je pro lidi jednodušší pochopit. Moje hlavní ženské postavy byly často zatížené, nebyla v nich cítit nadsázka, a myslím, že většina diváků nadsázku chce – a já jim ji právě díky seriálům ráda dopřeju.

Jste vy sama seriálový člověk?

Rozhodně. Dívám se na ně moc ráda, na naše i zahraniční. Dlouhou dobu jsem zbožňo-

vala *Most a Peaky Blinders* – *Gangy z Birminghamu*, z českých jsem zkoukla úplně celý *Svět pod hlavou*, ten mě nadchnul, a samozřejmě loni *Pustinu*. Teď se už jako skalní fanynka nemůžu dočkat sedmé řady *Hry o trůny*, i když jsem před lety svému partnerovi Filipovi říkala, že na něco tak morbidního přece koukat nemůžeme. Taky třetí řada *Farga* nás čeká – a právě jsem rozkoukala nové *Twin Peaks*.

Často hrajete ženy křehké, relativně slabé – kráska na útěku od manžela v *MY 2*, ve své lásce-nelásce ztracená filmová střiháčka Milena v *Rozkoši* Jitky Rudolfové (2013), židovská herečka Hana v područí majetnického manžela v *Protektorovi*... Nevadí vám to?

Ještě se mi nestalo, že bych hrála roli, ke které bych si nevytvořila nějaký vztah. Pro mě není ani tak podstatné, co hraju, jako spíš s kým hraju, s kým na tom filmu pracuju, jaká je atmosféra na place. Takový ten stereotyp, kdy vás castingový ředitel obsazuje pořád do stejných rolí, se mi naštěstí vyhnul. Když cítím, že mě někdo zve na casting na roli, která se podobá čemukoli, co už jsem hrála, nejdu tam. Jakmile mi někdo touží přidělit křehkou, subtilní, blbou blondýnu, poděkuju mu a řeknu, že tam už jsem byla. ■

ABSENCE BLÍZKOSTI

4. 7. 16.30 Lázně III

BOD VARU

KVIFF SMALL TALK

Děje se to tak dvacetkrát za den a má to vždycky úplně stejný scénář. Univerzální festivalový *small talk*, který chtě nechtě absolvujete, ať už procházíte prvním patrem Thermalu, kde sídlí redakce našeho *Festivalového deníku*, nebo třeba na kolonádě na cestě k Puppku. Z dálky přibližně dvaceti metrů uvidíte známého člověka, jak si to štráduje přímo proti vám. První kontakt je úsměv, hned po něm ale začne jít do tuhého. Musíte rychle zanalyzovat, zda se s dotyčným vůbec zastavujete, nebo ne. Pokud ale osoba naproti také váhavě zpomaluje, znamená to, že už zapomněla na to, jak jste jí loni u kasy vyfoukli ten poslední volný lístek na *Toniho Erdmanna*...

V tuto chvíli to ale ještě může být hodně mrzuté, protože na poslední chvíli zjistíte, že jste se spletli a jde o někoho jiného. Možná ještě horší situace nastane, když není zřejmé, zda se oba dva skutečně zastavíte, a tak na sebe třeba jen zběsile kývete, popřípadě zuřivě gestikulujete, a pak jen projdete. Pokud se ale zastavíte, začíná se otevírat velký prostor pro všechna nepovedená olíbání se. Podat ruku? Nebo rovnou pusou? Hrajete nervy drásající partii o to, kdo to tedy udělá a nakloní se jako první, a pak to občas hapruje i s počtem olíbání na tvář.

Pak už se začne mluvit – a tady už je situace o poznání předvídatelnější.

„Čau, tak co, jak je?“
„Super, super, teď jsme právě přijeli.“
„A jak dlouho budete?“
„Asi do konce, ale ještě uvidíme. Ty?“
„Do konce právě, no.“
„A co, už jsi viděl něco dobrýho?“
„Hele, moc jsem toho zatím neviděl, ale prej ta *Arytmie* je super.“
„Tak to se mrknu. No tak se vidíme!“
„No jasně, dáme drink na terasu, čau!“

Přisáhám, že jsem tuhle konverzaci během uplynulých asi pěti dní absolvoval tak šedesátkrát a i několikrát předtím, než vůbec poprvé běžel film *Arytmie*. Výhodou popsané slovní výměny je i to, že v ní můžete pokračovat, i když si nemůžete vzpomenout, s kým to probíhá mluvíte, což se děje tak jednou denně, o víkendech a svátcích klidně třikrát.

Náhodná setkání ve Varech mají zkrátka adrenalinový start a poměrně mechanický konec. Ale pořád lepší mluvit na festivalu s někým než o někom. Člověk, o kterém mluvíte, totiž pokaždé, skutečně vždy a bez výjimky, stojí přímo za vámi.

Jan Škoda

Autor je redaktor

Festivalového deníku a pořadu
Odvážné palce na Rádiu 1

INSTAGRAMIÁDA #VARYVROZKLADU

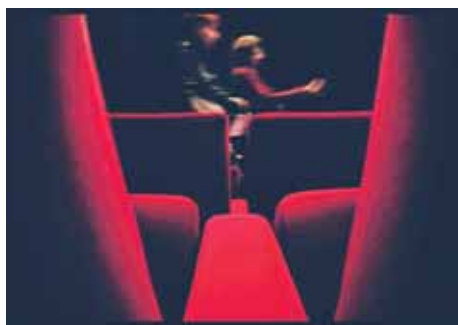
POZOR, PADÁ STROP!!!

#prizracnevary 1. místo @davidvejnar

2. místo @majmas

3. místo @rawpicturescz

pad či rozklad v jakékoli formě, zaznamenejte ho a nahrajte klasicky na Instagram s hashtagem *#varyvrozkładu*. V 17.00 si vaše fotky prohlédne šéf festivalových fotografů Tomáš Tesař a vyřkne svůj verdikt. Které tři nápady si zaslouží lístky na *Happy End*?

Výherci si můžou svoje lupeny vyzvednout zítřka od deseti hodin dopoledne v redakci *Festivalového deníku* v hotelu Thermal.

Tak držme pospolu, ať se to tu celé nerozpadne!

TUSCULUM
RESTAURANT
#SEASONAL#LOCAL#FARM

SADOVÁ 31 | KARLOVY VARY
+420739541120 | +420739541008

tusculumkv.cz

STOLETÝ KAROLIN

PRVNÍ PODÁNÍ

OCEŇOVANÝ REŽISÉR DENIS CÔTÉ VZKAZUJE MLADÝM TVŮRČŮM: NEBOJTE SE!

FILM VEPSANÝ DO MÉHO TĚLA

Větší svéráz letos v Karlových Varech možná není. Kanadán **DENIS CÔTÉ** (43) točí filmy, které si s díly nikoho jiného nespletete. A má tolik zkušeností s nezávislým filmem, že je bude rozdávat mladým režisérům v oblíbené sekci První podání.

Jan Němec

Slyšel jsem, že máte na těle vytetovanou scénu z Ejzenštejnova *Křižníku Potěmekin*. Je to tak?

Těsně vedle. Mám na zádech plakát k Ejzenštejnovu filmu *Deset dní, které otřásl světem*. To je ten, co natočil k desátému výročí Velké říjnové socialistické revoluce. Kdysi jsem četl knihu o ruské propagandě a tam narazil na ten původní plakát z roku 1928. Když už nic jiného, pro tatéra to byla výzva.

Takže film je pro vás hodně tělesná zkušenost?

Dá se to tak říct. Natočil jsem deset hraných filmů během jedenácti let, nemám rodinu, nemám děti, nemám firmu. Mám jen film a ten je vepsaný do mého těla.

Jste tu jako mentor sekce První podání. Jaká je ta nejdůležitější rada, kterou pro studenty a čerstvé absolventy filmových škol máte?

Aby se nebáli. Filmový průmysl mů-

že člověka docela zastrašit, je to velká mašinerie. Takže jim říkám, ať prostě točí filmy a neřeší tolik ty věci okolo. Víím, že to zní naivně, ale dělal jsem to stejně a dnes se lidé na festivalech ptají: „Viděl jsi už nového Côtého?“ Jiná věc, která může děsit, je tradice. Každý by chtěl, aby byl jeho debut majstrštyk, ale takhle to nefunguje. Nesmíte si hned myslet, že jste další Xavier Dolan. Takže moje mentorování je takové procvičování skromnosti spojené s pěstováním odvahy.

Baví vás být v pozici mentora? Nepůsobíte mentorsky...

Dělám to docela často. Nejspíš proto, že sám jsem na žádnou univerzitu, natož filmovou školu nechodil. Ale snažím se vždycky být jedním z nich, chci, aby viděli, že jsem docela normální chlápek, jen trochu tvrdohlavý.

Jak to, že jste nešel na univerzitu?

Když jsem dokončil gymnázium, zepal jsem se svého učitele, který je doteď mým dobrým kamarádem: „A co se bude dít teď?“ A on říká: „No to je právě ta

noční můra.“ Takže jsme přes prázdniny natočili film a pak několik dalších. Dodnes nejradši dělám filmy nadivoko, i když se tím občas dostávám do potíží.

Kolik je váš běžný rozpočet?

Zrovna loni jsem natočil hraný film v podstatě ve třech lidech a s rozpočtem padesát tisíc eur. Můj vůbec nejdražší film *Boris bez Béatrice* měl rozpočet dva miliony eur.

Představujete si někdy, co byste natočil, kdybyste měl desetkrát tolik?

Přece deset nízkorozpočtových filmů! Vážně, mě velké rozpočty nelákají, nemám rád, když je na place moc lidí. Mnoho mých kanadských kolegů sní o Hollywoodu, ale já nejsem ten typ, kterého by zajímaly blockbustery. Mám rád evropský art, i proto jsem tady. Baví mě filmy, u kterých nevíte, co přijde. Vážím si toho, co o mně napsal jeden kritik: „V případě Denise Côtého si divák nikdy nemůže být jistý.“

Na festivalu se promítá váš debutový hraný film *Radisson*, oceněný v roce 2005 v Locarnu. Proč jste ho vybral?

Sám jsem ho neviděl nějakých pět šest let, ale když jsem se dozvěděl, že můžu přivést pětaticetimilimetrový film, začal jsem se na něj těšit. Vybral jsem ho hlavně kvůli tomu, že chci těm

Film je tělesná zkušenost. Na zádech má Denis Côté vytetovaný plakát k Ejzenštejnovu dokumentu *Deset dní, které otřásl světem*.

mladým říct: Podívejte se, takhle jsem začínal já! Neměl jsem žádné peníze, měl jsem jen jednoho herce a scénář a improvizovali jsme.

Máte ten film pořád rád?

To je jako s tím tetováním. Některé

vzniklo, když vám bylo osmnáct, už nevypadá tak dobře a možná ani nikdy nevypadalo, protože ho dělal špatný tatér. Ale máte ho na těle a musíte se k němu znát. Ve svých starých filmech samozřejmě vidím spoustu chyb a trochu se za ně stydím, ale jsem to já. ■

PESTRÁ SMĚS VÝBORNÝCH STUDENTSKÝCH SNÍMKŮ SE PŘEDSTAVUJE VE VARECH

OD VŠEHO KOUSEK

Je vězení únikem ze složité životní situace? Pro nezaměstnaného učitele Jakuba, který má možnost působit jako vězeňský vychovatel, rozhodně ano. Film *Vězení* studenta FAMU **DAMIÁNA VONDRÁŠKA** (26) spolu s dalšími devíti snímky ze sekce První podání vytváří pestrout mozaiku, z níž si to své vybere každý divák.

Jakub Švejkovský

„Povedlo se ti to.“
„To vařil Kuba.“
„Dobrý... Aspoň něco se ti povedlo.“

Jakubův tchán si pro svou dceru představoval rozhodně někoho jiného než právě Jakuba. Mladý nezaměstnaný učitel už se v současné situaci, kdy na něj okolní vyvíjí enormní tlak, nehodlá dál utápět. Zvažuje proto nabídku působit jako vězeňský vychovatel, přestože se na místo povahově nehodí. Po prvním seznámení se s potenciálním pracovištěm a jeho vnitřním řádem si pokládá zásadní otázku: Chce někoho ovládat, nebo být sám po zbytek života ovládán?

České lvíče

„S vězením jsem předtím osobní zkušenost neměl,“ říká autor snímku Damián Vondrášek, student třetího ročníku režie na FAMU. „Když jsem přišel na tento příběh, musel jsem začít věznic navštěvovat osobně. Svoje zkušenosti z prohlídek jsem se pak snažil promítnout do filmu, aby byl autentický. Prostředí pak dilema hlavní postavy ještě umocňuje.“ *Vězení* získalo už v minulém roce v rámci Českých lvů nominaci na nejlepší studentský film.

Student, jež na FAMU vede režisér Bohdan Sáma, zařazení svého snímku do programu kvituje: „Jsem rád, že má film příležitost dostat se prostřednictvím festivalu k více lidem.“

Dílo Damiána Vondráška a dalších devět snímků studentů evropských filmových škol vybral programový ředitel Karel Och se svou kolegyní Annou Purkrábkovou z šestadvaceti nominovaných prací. Do festivalového programu byla letos sekce První podání zařazena potřetí.

V prvním ročníku byl k vidění i snímek *Furiant* od Ondřeje Hudečka. Ten později získal

Autor filmu *Vězení* Damián Vondrášek na debatě po úvodní projekci v Malém sále

zvláštní cenu poroty na americkém festivalu v Sundance (Sundance TV celou sekci První podání podporuje).

V duchu emigrace a předčasného dospívání

Bakalářský film slovenského tvůrce **Michala Blaška** *Atlantida*, 2003 měli možnost zhlédnout už diváci na letošním festivalu v Cannes. Student Filmové a televizní fakulty VŠMU v Bratislavě se snímkem věnuje tématu migrace. Zachycuje v něm nedávnou minulost, kdy Slovensko ještě nebylo členem schengenského prostoru. Cesta ukrajinského páru Martina a Denisičky do vysněného Německa bude z toho důvodu extrémně nebezpečná. Přesto se ukáže, že hlavní hrozbou budou oni sami, konkrétně jejich ochota obětovat mnohé pro vlastní budoucnost.

Pomaleji a méně napjatě je vyprávěn příběh slovinské dvojice, těhotné Maly a jejího přítele, zedníka Jury. Také oba Jihoslované ve snímku *Lublaň – Mnichov 15:27* od autorky **Kataríny Morano** toužebně vyhlížejí přesun do Německa. Pár si ale postupně uvědomuje, že bytí v hlavním městě, které považoval za prozatímní, se stává trvalým.

Švédský chlapec John jde poprvé do školy. Neprovázejí jej však nadšeně fotografující rodiče, ale pouze jedenáctiletý bratr Míka. Divák je u *Prvního školního dne* švédské režisérky **Marie**

Eriksson smutným svědkem předčasné dospělosti dvou bratrů, kteří se vlastními silami snaží vypořádat s neúměrnou situací, která k dětem prostě vůbec nepatří.

Vizuální slast

Utopický dům, divoká příroda a dvě ženy, které o přítomnost té druhé ani trochu nestojí. Vizuálně nesmírně přitažlivý film *Ateliér* islandské režisérky **Elsy Marií Jakobsdóttir** sice neuchvátí dynamikou, o to více si ovšem náklonnost publika získá obrazem. A nyní ke dvěma komickým zástupcům desetičlenné sekce: rumunský snímek *Kosti pro Otta* sleduje noc dvou prostitutek. Tvůrce **Matei Lucaci-Grunberg** trefně pracuje s předsudky, které nejstarší řemeslo provázejí. Diváky pobaví rovněž nizozemský režisér **Joren Molter** filmem *Sr-*

dečně pozdravy z Kropsdamu. Obyvatel malého městečka Lamert sní dort v nešťastné situaci a tahle banalita přeroste v absolutní vyloučení ze strany jeho sousedů.

Desítku snímků sekce uzavírá bizarní lotyšská komedie *Sedm rozpačitých scén*. Část první autorky **Liene Linde**, dále finský titul s kocovinovým oparem *Po třídinném srazu* od nejstarší a stále studující režisérky sekce **Kirsiky Saari** (*1973; za svůj předěšlý snímek *Musím se starat o všechno?* byla dokonce nominovaná na Oscara) a gruzínské drama dvou sourozenců s názvem *Čekání na Anu* od **Giorgiho Mukhadzeho**. ■

Filmy se promítají vždy buď po dvou, nebo po třech.

Co čeká v *Prvním školním dni* na malého Johna pod peřinou? Dospělost!

QUISISANA PALACE

ELLE
beauty
lounge
&
TOUSSa
sa
zu
kitchen&bar

Hotel Quisisana Palace | Mariánskolázeňská 298/3 | 360 01 Karlovy Vary
+420 357 079 110 | info@quisisana-palace.com

www.quisisana-palace.com

FILMY NA ZÍTŘEK

Vybrali jsme pro vás z programové brožury filmy, na které bychom rádi šli, kdybychom měli čas.

10.00

Vzestup

Kino Čas 6C2

Režie: Fiona Tan, Nizozemsko, Japonsko, 2016, 80 min.

V pozoruhodném a vizuálně uchvacujícím snímku se multimediální umělkyně zabývá historií a vzpomínkami, které tvoří naši vnitřní esenci a vyplňují duši. Ve svém experimentálním snímku na pomezí dokumentu a fikce překračuje a posunuje hranice filmu.

10.30

Out

Divadlo Husovka 6H2

Režie: György Kristóf, Slovenská republika, Maďarsko, Česká republika, 2017, 88 min.

Když padesátník Ágoston přijde o práci, vydá se ji hledat. Cesta, vroubená setkáními s různými typy podivínů, vede Ágostona k Baltskému moři. Jeho největším snem je totiž ulovit velkou rybu. Film slovenského režiséra Györgye Kristófa, natočený v české koprodukcii, byl vybrán do druhé soutěže canneského festivalu Un certain regard.

12.30

somniloquies

Kino Čas 6C3

Režie: Verena Paravel, Lucien Castaing-Taylor, Francie, USA, 2016, 75 min.

Stovky audionahrávek Diona McGregora, proslulého spáče, jenž nahlas snil v pozoruhodné koherenci a délce, posloužily jako podklad pro fascinující exkurz do lidského podvědomí, kde se odehrávají divoké orgie, řeší praktické detaily trpasličího města i třeba rozebírají podivné vědecké experimenty.

14.00

Rodina

Kinosál B 654

Režie: Gustavo Rondón Córdova, Venezuela, Chile, Norsko, 2017, 82 min.

Andrés, samoživitel dvanáctiletého Pedra, se musí ohánět, aby synovi zajistil alespoň základní zázemí. Na předměstí Caracasu se totiž žije z minuty na minutu a za každé klopýtnutí přichází okamžitý trest. Sytý realistický příběh nás zavádí do nemilosrdného prostředí venezuelské metropole, jež v době, kdy je země sužována sociálními problémy, nabyvá stále divočejšího rázu.

PŘIDANÉ PROJEKCE

Jmenuji se Heath Ledger

čtvrtek 6. 7.
Velký sál, 11.30

Sedm

Pátek 7. 7.
Letní kino, 22.30

Pěkně blbě

Pátek 7. 7.
Velký sál, 19.00

Dívka na koštěti

sobota 8. 7.
Letní kino, 22.30

18.30

Vzpomínky v barvě khaki

Kino Čas 6C5

Režie: Alfoz Tanjour, Katar, 2016, 108 min.

„Nikde jinde nedokážu být sám sebou,“ začíná Alfoz Tanjour své smutné vyprávění o Damašku. Syrský režisér Alfoz Tanjour opraňuje vzpomínky na minulost, kdy byli obyvatelé perzekvováni kvůli politickému přesvědčení. Poetický portrét lidí, kteří ztratili své domovy v sutinách, a příběh o tom, že svobodný život nikdy nemůže být monochromatický, natož aby nesl pouze vojenskou barvu khaki.

19.00

Makala

Národní dům 6N5

Režie: Emmanuel Gras, Francie, 2017, 96 min.

Mladý konžský venkovan Kabwita sní o lepší budoucnosti pro sebe i svou rodinu. Jeho velkou, ale i jedinou nadějí je síla jeho paží a nezdolná vůle. Rozhodne se vydat na cestu do padesát kilometrů vzdáleného města, kde se pokusí prodat výdobytky svého úsilí. Dokumentaristicky laděný snímek, který diváka vtáhne do každodenního života prostého člověka, byl oceněn hlavní cenou canneské sekce Týden kritiky.

20.00

Paula

Kinosál B 656

Režie: Léonor Serraille, Francie, 2017, 97 min.

„Byla jsem pro něj vším, najednou nejsem nic,“ světuje se titulní postava, třicátnice na pokraji nervového zhroucení. Paulu po deseti letech opustil přítel a ona odmítá přijmout roli pasivní oběti. Její cesta Paříží za znovunalezením nezávislosti a klidu, plná bizarních setkání, právě začíná. Šarmančí drama s komediálními prvky bylo vyhlášeno nejlepším debutem letošního festivalu v Cannes.

22:00

Království

Kongresový sál 639

Režie: Pelayo Lira, Chile, 2017, 79 min.

Romance bez romantiky. Alejandro je v prvním ročníku, Sofia dokončuje dizertaci. Snímek s chladným realismem a s citem pro detail ukazuje anatomii univerzitního vztahu. Vedle romantické linie, která se nevyhýbá explicitním erotickým scénám, se vine méně nápadná linka generační studie. Jak dlouho hrdinové vydrží ve vztahu založeném na sexu? Vyprchají vášně, nebo se objeví nové, možná temnější? ■

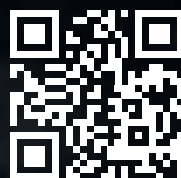
Pomáhej pohybem

Díky **mobilní aplikaci EPP** od Nadace ČEZ a Skupiny ČEZ, generálního partnera MFF Karlovy Vary, se každý kilometr počítá.

Každý, kdo má Festival Pass, si může zdarma půjčit kolo u Thermalu, Puppů, na Divadelním náměstí nebo ve stanovém městečku. Ujetá vzdálenost znamená body, které Nadace ČEZ následně promění na finanční podporu regionální neziskové organizace. Tak šlápněte do pedálů.

Aplikaci EPP si můžete zdarma stáhnout i do svého telefonu.

pomahejpohybem.cz

NADACE ČEZ

SKUPINA ČEZ

SOUTĚŽ DOKUMENTÁRNÍCH FILMŮ

BOJ O RICHARDA MÜLLERA

JAK NATOČIT ČASOSBĚRNÝ DOKUMENT O HVĚZDĚ, KTERÁ UŽ NEMÁ SÍLU

Slovenský režisér **MIRO REMO**, který ve Varech před pár lety soutěžil se svým vizuálně vybraným portrétem recidivistů *Comeback*, nabízí ve filmu *Richard Müller: Nepoznaný* na dřeh obnažený portrét slavného zpěváka. A nejen to.

Filip Šebek

Váš snímek běží ve slovenských kinch už od listopadu, v těch českých od začátku února. Provázela jej kladná odezva kritiky, ale i hodně negativní reakce. Čím si je vysvětlujete?

Možná je na vině apelativně-kritická forma filmu, možná se lidé raději jen baví či je Richardova nová tvorba už tak nezajímá. Svůj vliv na to má i negativní kampaň vedená proti filmu ze strany managementu Richarda Müllera, jeho partnerky, ale i některých osobností kulturního života na Slovensku. Ostře proti mě tvorbě vystoupil i ředitel festivalu Pohoda Michal Kaščák.

Snímek jste natáčel v průběhu tří let observační metodou. Zvolil jste tento styl kvůli tomu, že RM sice souhlasil s natáčením, ale odmítl rozhovor?

Pro observační styl jsme se rozhodli poté, co jsme viděli, že Richard nemá energie nazbyt. A tu, která mu zůstala, věnuje novému albu. Tak jsme začali toto dramatické energetické zápolení sledovat. S odstupem jsem za toto „rozhodnutí“ Richardovi vděčný. Poskytlo nám výlet do jeho mentálního světa, silně determinovaného jeho psychickým onemocněním. Zkoušeli jsme ke konci natáčení i rozhovor, ale Richard se rozhodl zůstat nepoznaný. Nedokázal na naše konfrontační

nekompromisně intimní otázky odpovídat. Film jsme ale v té chvíli už měli hotový a fungoval i bez dalších slov.

Nebyl jste v pokušení ukázat hlavní postavu v trochu líbivější a dynamičtější formě „atraktivního“ portrétu? Měli jsme společně s Markem Kučerou, spoluautorem a blízkým Richardovým přítelem, úplně jiný plán. Mysleli jsme, že Müllera svou energií zlomíme k dynamičtějšímu výkonu, že ho přesvědčíme a restartujeme. Přitom jsme však chtěli zůstat pravdiví, a to i v ne zrovna líbivých, avšak dramatických situacích. Byli jsme zklamaní, ale natáčet dokumentární film s autorským sebezapřením je pekelný údel, který kvalitativně neustojíte. Vybrat si v dané chvíli jinou, „laskavější“ cestu si neumím představit. Krása našeho portrétu spočívá v jeho nekompromisní pravdivosti a otevřenosti.

Hodně prostoru má ve filmu jeho nejblížeší „asistent“, který místy působí až jako „chůva“ starající se i to, co bude mít RM k snídani či zda si vzal včas své prášky. Neměl tendenci vám do natáčení mluvit či vámi jemně manipulovat?

Zřejmě tendence zasahovat do filmu přišly až po první kontrolní projekci. Ne ovšem ze strany Richarda, ale od jeho manažerského týmu. Ten k nám vysílal protichůdná stanoviska. Jednou tvrdil, že

film je reálným zrcadlem, ale bylo by lepší, aby byl odvysílán až po smrti Richarda Müllera. Jindy zase že je absolutně nepřijatelný, nepravdivý a bulvární. Mně i Marku Kučerovi adresovali výhrůžky, že nás všemi možnými silami

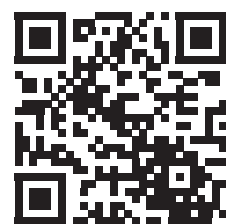
zničí. Boj o finální podobu filmu doprovázely mediální přestřelky a výmysly na sociálních sítích, které měly za cíl zdiskreditovat film i jeho tvůrce. Do diskuse se přidala také řada významných osobností kulturního života na Slovensku. ■

RICHARD MÜLLER:
NEPOZNANÝ4. 7. 21.30 Kino Čas
5. 7. 17.00 Kino Drahomíra

Členové štábu s hlavním protagonistou, zleva: Mária Kubová (ošetřovatelka), Marek Schurger (bodyguard), Richard Müller, Miro Remo (režisér a kameraman), Marek Kučera (spoluautor), Rišo Füleš (zvukař).

Odhalte
možnosti
festivalu

S oficiální aplikací KVIFF máte program, aktuality i rezervaci vstupenek stále u sebe.

Vodafone
Power to youZde si stáhněte
aplikaci KVIFFStáhnout v
App Store

Google Play

52ND
KARLOVY VARY
INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL

PHOTO © VÁCLAV JIRÁSEK / RAYMOND CAUCHETIER / DESIGN © STUDIO NAJBRT 2017

NA VÝCHOD OD ZÁPADU

JURAJ LEHOTSKÝ NATOČIL DRAMA O LIDECH, KTERÍ SE MILOVALI, A TEĎ SI UBLIŽUJÍ

MÍT SE DOBŘE. A ZA KAŽDOU CENU

„Žiju nějakou fází života a podvědomě o ní asi chci vyprávět,“ říká Juraj Lehotský.

Slovenský režisér JURAJ LEHOTSKÝ soutěží v sekci Na východ od Západu s filmem *Nina*. Po mezinárodně úspěšném dokumentu *Slepé lásky* a hraném debutu *Zázrak* natočil Lehotský suverénní sociální drama ve stylu bratří Dardennů.

Jan Němec

Dvanáctiletá hrdinka vašeho filmu Nina si v zahradním domku vytváří svůj svět. Taký jste to jako dítě dělal?

Snad každý měl takový svůj dětský svět, natahaný kdoví odkud. Malý svět je podstatný. Dítě dokáže z křehkých, snadno přehlédnutelných věcí vybudovat něco magického, velkého.

Proč si vlastně Nina ten svůj svět vytváří?

V zásadě hledá útočiště. Dítě má vždy radost, když si může vybudovat něco svého – a ona to potřebuje dvojnásob, protože svět její rodiny se rozpadá. Její otec a matka spolu nedokáží žít ani mluvit a ona se jako každé dítě v této situaci ocitá mezi nimi.

Z jakého důvodu jste se rozhodl natočit sociální drama o rozpadu rodiny?

Mám kolem sebe dost lidí, jimž se to stalo. Lidé, kteří se milovali, si začali ubližovat. To je přece smutné, ne? Svým způsobem je to pro mě generační téma, jsem v tom věku, kdy lidé mají děti, které dospívají, a jak dospívají, rodina kolem nich se často rozpadá.

Proč se to podle vás dnes děje tak často?

Domnívám se, že obecně nejsme moc odolní. Hodně si věci zjednodušujeme, nemáme výdrž a ze vztahů často utíkáme až příliš rychle a snadno. Nedokážeme procházet složitějšími obdobími, nevíme, jak se chovat v krizových situacích. Chceme se mít dobře za každou cenu. Byl bych rád, kdyby lidé dokázali víc odpouštět těm, s nimiž žijí. A kdyby se třeba ve vztahu, ve kterém jsou, dokázali zamilovat podruhé.

Nina je závodní plavkyně, a třebaže je váš film velmi realistický, scény v bazénu mají zvláštní dynamiku a jsou poetické...

Snažili jsme se do toho filmu dostat podvědomý svět dítěte. Chtěl jsem konfrontovat realismus toho příběhu s něčím lyrickým, snovým. A ten bazén a podvodní svět mi k tomu poskytly příležitost, koneckonců voda je jedním ze základních symbolů podvědomí. A je také symbolem očisty. Rovněž jsem chtěl ukázat zarputilost a bojovnost té postavy, ukázat, že za něčím dokáže jít. Chce závodit, chce vyhrávat, ale cítíme, že ve skutečnosti bojuje za něco

jiného, chce zvítězit nad tím, co se děje v té rodině. Chce, aby si její rodiče odpustili a usmířili se.

Už ve vašem předchozím filmu, v *Zázraku*, jste si za hlavní hrdinku zvolil dívku. Jak si vůbec vybíráte témata?

Žiju nějakou fází života a podvědomě o ní asi chci vyprávět. Když jsem točil dokument *Slepé lásky*, sám jsem byl v takovém období, že jsem si chtěl najít dívku, zamilovat se. Ty otázky se přenášely i do filmu – zajímalo mě, jak se může zamilovat slepec a zda je to stejné jako v případě kohokoliv jiného. Pak se mi narodil syn a došlo mi, jak velké téma dětství je – to celé je zázrak a já z toho jen udělal *Zázrak*. A nyní jsem zase dál, mám děti ve věku devět a šest let a vnímám, jak ten čas letí a jak mohou lidé propást to nejkrásnější období života.

Mluvili jsme o tom, proč si děti vytvářejí vlastní světy. Proč to dělají filmaři?

Velmi mě baví možnost vytvořit nový život, nové lidi a vztahy mezi nimi. A jsem nadšený, když pak máte pocit, jako by se ty věci skutečně staly, nebo když si na postavu za týden vzpomenete jako na někoho, s kým jste se potkali. ■

O DOKUMENTU VÍTA KLUSÁKA *SVĚT PODLE DALIBORKA* SE DEBATUJE NA SCÉNĚ I V ZÁKULISÍ

NÁCEK AMATÉR

Své dvě projekce na MFF KV má za sebou dokument VÍTA KLUSÁKA *Svět podle Daliborka*. V neděli portrét sedmatřicetiletého nácka z Prostějova viděl zaplněný Velký sál, včera Kino Drahomíra. Tam také proběhla diskuse o filmu, o němž se ovšem mocně diskutuje i jinde. Polovina lidí se ptá, co je proboha zač ten Daliborek, a druhá polovina řeší, co je vlastně zač ten dokument.

Jan Němec

Připomeňme, že Klusák Dalibora objevil na YouTube, kam zavěšoval bizarní videa propagující nacismus způsobem, nad jakým by možná i samotnému führerovi cukaly koutky. Klusák si uvědomil potenciál takového nadšeného amatéra a podařilo se mu přesvědčit jeho i jeho blízké, aby se za úplatu účastnili natáčení. *Svět podle Daliborka* tak sleduje jednoho neonacistu-mamánka, který má potíže obstát v normálním světě, a tak se mentálně přestěhoval do třetí říše.

První otázka, která v Kině Drahomíra padla, mífila na to, nakolik Klusák Dalibora a jeho blízké inscenoval. „Neřekl bych, že jsme situace inscenovali, spíše jsme rekonstruovali to, co jsme v té domácnosti viděli a zažili,“ vysvětluje Vít Klusák a říká, že jde o starou dokumentaristickou metodu. To je pravda, ale ohlasy po premiérové projekci ve velkém sále a také první komentáře na webu Česko-Slovenské filmové databáze ukazují, že část diváků tyhle rekonstrukce matou. Mají za to, že tak jako se Dalibor po spuštění tlačítka play předváděl ve svých videích na YouTube, předvádí se dál i před větším štábem.

Hned další otázka ostatně směřuje na to, jak Vít Klusák Dalibora a jeho okolí motivoval, aby se natáčení účastnili. „Jsou rádi, že se o ně někdo zajímá, protože

normálně se jich nikdo na nic nezeptá,“ říká Klusák. Dle jeho zkušeností se lidé kamery nebojí, naopak jsou rádi, že se na ně svět přišel podívat. „Ale jak žijete s tím, že z těch lidí děláte hlupáky?“ ptá se další divák v Drahomíře. „Myslím si, že film se jim nevysmívá, ale směje se spolu s postavami,“ říká Klusák diplomaticky.

Možná největší kontroverzi v kuloárech vzbuzuje závěr dokumentu. Štáb nechal polepit autobus sloganem jedné cestovní kanceláře „Pojeďte do Osvětimi – výlet za emocemi“ a odvezl tam Dalibora a jeho blízké. Když pak Dalibor v jedné chvíli zpochybní vzpomínky přeživší pamětnice,

Klusák už to nevydrží, vstoupí do scény a Dalibora konfrontuje. „Je tady v sále někdo, komu to vadilo?“ ptá se režisér po projekci. Zvedne se jedna ruka. Vít Schmarc, literární a filmový kritik, který na www.csfd.cz vystupuje pod nickem Marigold, je přísnější: „Klusák si hodinu a půl inscenuje slaboduchého troubu, aby mu na konci mohl dát morální facku.“

Vlastní názor si můžete udělat od 13. července, kdy se dokument objeví v kinech. Bude se vám hodit, protože z prostějovského nácka-amatéra teď chvíli bude hvězda, i když jen taková ta padající. Hlavně si nezkoušejte nic přát. ■

„Je tady někdo, komu to vadilo?“ Zleva M. Stránská, V. Klusák a A. Elbel

ČISTÍM SI
TU ZUBY
MAMI ☺

52ND

Profimed, oficiální partner festivalového Instagramu,
vás dostane do kina!

Více o soutěži na www.profimed.cz

#profimedkviff

DEN S FESTIVALOVÝMI PARTNERY

Dům České televize naleznete na Divadelním náměstí.

DŮM ČESKÉ TELEVIZE

Na Divadelním náměstí i letos vyrostl oblíbený Dům České televize. Zúčastnit se můžete každodenních projekcí i besed se známými herci a tvůrci filmů a televizních projektů, kteří zde představují svá díla. Vždy v podvečer pak můžete navštívit koncerty a bohatý doprovodný program, který ČT připravila i pro nejmenší. Pro všechny návštěvníky je v provozu po celý den také kavárna.

Dnešní den je Dům České televize, již tradičního hlavního mediálního partnera festivalu, zajímavým programem přímo nabitý. Od 11.00 se bude konat beseda s dokumentaristou Miroslavem Jankem, protagonisty jeho na festivalu promítaného filmu **Nespatřené** i zástupci Nadace Sirius a ČT. Ve 13.00 režisér Ondřej Havelka představí spolu s herci a realizačním týmem svůj nový

film **Hastrman** a následně od 15.00 režisér Václav Kadrnka s herci a týmem snímek **Křížáček**. Od 16.00 proběhne projekce dokumentárního filmu **Nechte zpívat Mišíka**, po němž o vzpomínkách na největší životní bi-zarnosti a o jednom napínavém pátrání povypráví v 17.45 Vladimír Mišík, režisérka Jitka Němcová a Věra Krincvajová za Filmové centrum ČT. V podvečer, od 19.30, vám zahraje kapela Circus Brothers, kteří se pohybují na pomezí balkánské dechovky a taneční hudby.

Zítřka bychom chtěli vyzdvihnout besedu, kdy nad čajem o třetí Jan Hřebejk s herci Ondřejem Sokolem či Lenkou Krobotovou a týmem představí svou novou trilogii, kterou odstartovalo drama **Zahradnictví**. Následujícího dne, 6. 7., opět o třetí hodině, Zdeněk a Jan Svěrákovi, Tereza

Voříšková či Ondřej Vetchý poodhalí zákulisí filmu **Po strništi bos** a o páté Fero Fenič, prezident festivalu Jiří Bartoška a generální ředitel ČT Petr Dvořák představí nové díly televizního cyklu **GEN**.

Kromě projekcí či besed je připraven i program pro děti. Mohou si třeba zatancovat – dnes ještě s Alicí Stodůlkovou a od zítřka s Honzou Onderem, vždy od 10.00 do 11.00 a 14.00 do 15.00. Kromě toho mohou navštívit výtvarné dílny (od 10.00 do 18.00), zhlédnout každý podvečer **Večerníčky** nebo se potkat s oblíbenými postavami z jejich pohádek, jako jsou Jů a Hele či třeba Maxipes Fík. Připraveno je i fotostudio ČT :D s pohádkovými kostýmy.

Dům České televize je otevřen denně od 9.00 do 20.00. Kompletní program besed a harmonogram naleznete na www.ceskatelevize.cz/vary.

CHYSTÁ SE PRO VÁS

NEVŠEDNÍ ZÁŽITEK V BARU

Finlandia Kokos Bar svým návštěvníkům nabízí nevšední party. Ve finském srubu na břehu řeky Teplé vedle hotelu Thermal na vás čekají DJs z klubu Roxy a drinky v režii Buggy's Baru. Přes den můžete zavítat na lehké občerstvení do zdejší kavárny. Každý den na vás také čekají soutěže o vstupenky na filmy. Otevřeno od 10.00 do 4.00, hudební program od 20.00.

CSG A TATRA NA MFF KV

CZECHOSLOVAK GROUP a.s. a TATRA, která slaví 120 let od zahájení výroby automobilů v Kopřivnici, spolu přivázejí na festival své nové vozidlo TATRA PHOENIX v limitované edici PRÁŠIDLO, historické vozidlo TATRA či závodní speciál z dakarské rallye. Přijede i Tomáš Tomeček, trojnásobný vítěz Africa Eco Race. Denně od 10.00 do 20.00 na parkovišti nábřeží Jana Palacha.

FOTKA AŽ DOMŮ

Zóna **OBJEVTE VÍCE** na Divadelním náměstí nabízí kromě kávy a soutěží o různé dárky také možnost tisku vašich festivalových fotek. Stačí se vyfotit, na Instagramu nebo Twitteru k fotce přidat #objevtevice a #velbloud a v zóně si ji jednoduše vytisknete. Hosteska vám fotku opatří poštovní známkou a pohled za vás i pošle. Denně od 9.00 do 22.00.

BEAUTY
STUDIO
THERMAL

Oficiální MAKE-UP ARTISTA

52ND KARLOVY VARY INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

Douglas
YOUR PARTNER IN BEAUTY

KNIHA, ZE KTERÉ CHCI FILM

ZEPTALI JSME SE DEVÍTI ČESKÝCH REŽISÉRŮ,
JAKOU KNIHU TOUŽÍ ZFILMOVAT

RADEK BAJGAR: KLAUS, VACULÍK, STEINBECK

Na oblíbenou knihu jsme se zeptali také režiséra RADKA BAJGARA, který loni okouznil česká kina svou *Teorií tygra* v hlavní roli s festivalovým prezidentem Jiřím Bartoškou. A aby prezidentů nebylo málo, i na nás Bajgar jednoho vytáhl.

Radek Bajgar

Proč dělat z knížek filmy, když se dají přečíst? To je jako vyrábět z obrazů fotky. Ale inspiraci to přináší, to jo. Teď by mě asi vyprovokovala nejnovější kniha **Václava Klause** *Zničí nás klima, nebo boj s klimatem?*. Byla by to bláznivá komedie nebo něco perverzního. Expozice: Oteplování není. Zápletka: Klimatický alarmismus je totalitní ideologie. Rozuzlení: Můžou za to „podvůdci“. Vážněji by se to dalo pojímat jako životopisný dokument o autorovi: Jak se z inteligentního, pracovitěho člověka stane lidový vypravěč kuriozit aneb Tragédie o tom, že IQ není všechno. Taky ve třech aktech. Expozice: Jsem nejlepší. Zápletka: Nemají mě rádi. Řešení: Budu je všechny srát, dokud neumřou. Epilog: Na náhrobek si dal nápis, že nechce euro.

Něco by se mělo natočit podle **Ludvíka Vaculíka**. Byl mi tak blízkej, že jsem ho četl i v době, kdy už (někdy) nepsal tak dobře. Film by nemusel vznikat na základě konkrétní knihy, ale spíš podle Vaculíka jako osoby. Chlap jde světem a zkoumá ho pomocí nekomplikovaných otázek pro přirozeně řádu věcí. Nenechá se zblbnout deformovanými složitostmi, které nám často nabízejí ideologové či experti, a pevně se

Steinbeck teď musí počkat, Radek Bajgar má vlastní příběh. Jmenuje se *Teroristka* a včera vyhrál v soutěži Filmové nadace o nejlepší scénář.

drží podstaty, zdravého rozumu a přirozené morálky. A pro komerčnější producenty je tu i jeden jeho klenot: knížka *Jak se dělá chlapec*. Furt se někdo snaží točit erotický filmy – a jak to dopadá. Někdy to má hezký těla, ale skoro vždycky strašidelný obsah. Vaculíkova knížka má vtip, erotiku, obsah a hlavně pravdivost – už proto, že je autobiografická.

A do třetice – **John Steinbeck**: *Toulky s Charleym*. Rok křižoval Ameriku v obytném nákladáku, doprovázen věrným pudlem, a psal o tom, co a koho potkal. Četl jsem tu knihu jako dítě a zapomněl na ni. Asi tak o čtyřicet let později sedíme se psem v obytném nákladáčku před sámouškou na předměstí Ústí nad Labem a pozo-

rujeme lidi na parkovišti, jak ty věci ve vozíku souvisejí s tím, jak oni vypadají. Plný vozík uzenin, čipsů a sladkých limonád – umíte si ty krasavce představit? Tam jsem si to uvědomil: imprinting. Dávno zapomenete, že jste něco četli, ale chováte se podle toho. Už před pětadvaceti lety jsem na kole objížděl Česko a psal o tom do časopisu. Ani jsem si neuvědomil, že to nebylo z mé hlavy, ale ze Steinbeckovy. Je čas se k tomu vrátit. Komentářů od stolu jsou tony, ale reflektované reality, odpozorované z opravdické krajiny, vesnic a předměstí, je pomálu. Je psáno, že umění je tu hlavně proto, aby „člověk rozuměl člověku“. Takový celovečerní dokument by byl dneska potřeba jako sůl. ■

Z ARCHIVU: TAKOVÍ JSME BYLI

ARCHIVNÍ FESTIVALOVÉ MOMENTKY Z LET 2005–2016 OBJEKTIVEM
MICHALA ČÍŽKA

HÁKY A ZVEDÁKY MICHAELA PITTA

Šimon Šafránek

Mladý americký herec s pohledem sexuálního idolu se v Karlových Varech poprvé ukázal v roce 2005. Tehdy už měl za sebou šokantní *Snílky* v režii Bernarda Bertolucciho. Pitt na festival přivezl *Poslední dny*, meditační drama volně inspirované osudem zpěváka Kurta Cobaina. *Festivalovému deníku* pak prozradil, jak probíhalo natáčení s režisérem Gusem Van Santem: „Má v hlavně jakousi mapu konkrétního filmu. Řekne třeba: ‚Blake jde dvacet minut lesem.‘ Takže první den jsme s Gusem a kameramanem Harrisem Savidesem šli lesem. A Gus povídá: ‚Napadá někoho něco?‘ A Harris: ‚Hele, já budu točit tenhle kousek lesa, to vypadá dobře.‘ A já na to: ‚A co kdybych vylezl tamhle na ten strom?‘“

Podobnou spontánnost projevil Pitt při vzniku portrétního festivalového fotografa Michala Čížka. Dělal opičky do zrcadla, pózoval na chodbě luxusního hotelu jako novodobý beatník. Bylo příjemné vidět, že tahle uvolněnost Pittovi zůstala, i když se do Karlových Varů vrátil o devět let později. V roce 2014 uvedl zahajovací snímek *I Origins* neboli *Výchozí bod* ze zákulisí molekulární laboratoře, v němž hrál hlavní roli a který ho vedl k úvahám „že by měl natáčet důležité filmy, a to i za málo peněz, spíš než aby dělal nějakého Spider-Mana“. Pitt k rozhovoru přišel v rozvázaných kanadách a pocákaných kalhotách, u rozhovoru bezstarostně kouřil. Ovšem jakmile jsme skončili, cigaretu típl a seběhl do malého skladu, odkud se zanedlouho začalo ozývat hekání a tupé rány. Pitt totiž kvůli chystané roli potřeboval trénovat box. A tak si nechal přivést boxovací pytel, který mu v Puppě pověsili do malého skladu, a herec sem o každé volné chvíli chodil trénovat háky a zvedáky. ■

Michael Pitt batůžkaří v Grandhotelu Pupp.

energie českého filmu

innogy

hlavní partner 52. MFF Karlovy Vary

Nechte zpívat Mišíka

Dokument Jitky Němcové
„Nechte zpívat Mišíka“

dnes od 16:00 hod., Dům ČT, Divadelní nám.

innogy – koproducent
skvělých českých filmů

innogy.cz
innogykarta.cz

HLAVNÍ SOUTĚŽ

BORISE CHLEBNIKOVA UŽ ARTOVÁ STRÁNKA FILMU NEZAJÍMÁ

CHTĚLI JSME NAPSAT KOMEDII

Poprvé tu byl před čtrnácti lety. Mezitím nastartoval úctyhodnou kariéru, jeho filmy se promítaly v Benátkách, na Berlinale i v Cannes. Teď se ruský režisér **BORIS CHLEBNIKOV** do Varů vrací – a rovnou do hlavní soutěže, v níž představil drama *Arytmie*, příběh mladého nadaného lékaře od záchranky.

Chlebnikovova *Arytmie* běží naposledy dnes od 11.30 v Drahomíře.

Zbyněk Vlasák

V roce 2003 se zde hrál váš snímek *Koktebel*. Jak jste se od té doby filmařsky proměnil?

Měl jsem tehdy po studiích filmové vědy a mou tvorbu to dost ovlivňovalo. Na prvním místě pro mě byla forma. Na *Koktebelu* je to vidět. Dneska už mě forma zajímá mnohem méně, kladu větší důraz na dramaturgii, na vyprávění, jde mi o co nejjednodušší sdělení příběhu. Artová stránka filmu mě úplně přestala zajímat.

Je pravda, že *Arytmie* měla být původně televizní komedie psaná na zakázku?

Se spoluscenáristkou Natalí Meščaninovovou jsme se upřímně snažili napsat komedii, ale jakmile jsme se rozhodli, že hlavní hrdina Oleg bude lékařem u záchranky, a začali jsme mluvit se skutečnými doktory, komedie se nám z toho vytratila. My jsme Olegovi tu profesi původně zvolili z čistě praktických důvodů. Dodalo nám to do scénáře spoustu mikrosituací, kdy jsme mohli ukázat řadu různých charakterů, různých pacientů. Ale taky se mi tím splnilo jedno přání.

Jaké?

Vždycky jsem chtěl natočit příběh, kde by se na ústřední postavu nahlíželo skrze její profesi, protože vztah k ní je pro každého z nás určující. Jestli do práce chodíme rádi, nebo si jdeme jen odsedět svých osm hodin. Nevěřím moc v Olegovo hrdinství, podle mě si jen dobře vybral, co bude v životě dělat.

Co jste se dozvěděli od skutečných lékařů, kteří pracují u záchranky?

Snažili jsme se vstřebat jejich dojmy, díky čemuž mohl být scénář maximálně věrný, pravdivý. Lékaři od záchranky jsou teď v Rusku ve velice složité situaci: je jich velmi málo, mají těžké pracovní podmínky, k tomu probíhá reforma zdravotnictví. Ale na mě osobně nejvíce zapůsobilo, když jsem viděl, že na stejný případ můžou mít různí lékaři třeba i opačné názory. To mi nikdy nedošlo.

Jak je pro *Arytmii* důležitá právě ta společenskokritická linka, kdy se Oleg vyrovnává s podivnými změnami nařízeními seshora?

Vlastně moc ne. Chtěl jsem natočit film o člověku, který je své profesi natolik oddán, že pro něj ta politická rovina není až tak podstatná. On, pravda, nedělá vždycky všechno podle pravidel, ale rozhodně není rebel, který by se vrhal na barikády. Snaží se jen dělat věci správně.

Byl jste někdy pod podobným tlakem z vyšších míst?

V Rusku se tomu nevyhnete. Stejně jako ostatní ruští režiséři se snažím protestovat proti cenzuře. Máme s ní problémy. Třeba jsem chtěl před čtyřmi lety natočit film o jednom reálném ruském knězi, který byl zároveň špičkovým chirurgem. Pravoslavná církev si vyžádala scénář a poté, co si ho hodnotit přičetli, byl celý projekt zastaven. Společenské otázky se mě zároveň dotýkají mnohem víc než Olega, a tím pádem ani nemůžu být tak svobodný jako on. ■

KVIFF TALKS

EXPERIMENTY PANA KUČERY

Včerejší debata KVIFF Talks byla věnována kameramanovi Jaroslavu Kučerovi a jeho zkouškám, testům a fotografickým i filmovým experimentům. V rámci prezentace byla představena monografie *Mezi-obrazy: Mediální praktiky kameramana Jaroslava Kučery* od Kateřiny Svatoňové.

Šimon Šafránek

Jaroslav Kučera patří mezi legendy české kamery. Spolupracoval s Vojtěchem Jasným, Jiřím Menzelem i Věrou Chytilovou, již si také vzal za ženu. Později natáčel pro Juraje Herze nebo Oldřicha Lipského a vyučoval také na pražské FAMU.

Kateřina Svatoňová, vedoucí katedry filmových studií na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, ovšem na karlovarském panelu prezentovala kameramanovu zákulisní tvorbu. Tón udaly soukromé záběry, které snad natočila Kučerova manželka Věra Chytilová. Následoval sestřih z jeho nejznámějších filmů, jakými byli Jasnýho *Všichni dobří rodáci* nebo Chytilové *Sedmikrásky*, případně Němcovy *Démanty noci*. Svatoňová zmínila dokonalost prostorové kompozice, barev i atmosféry blízkých zátiší.

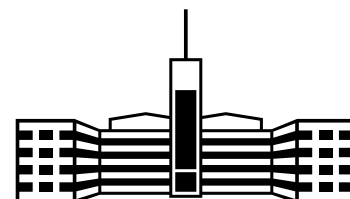
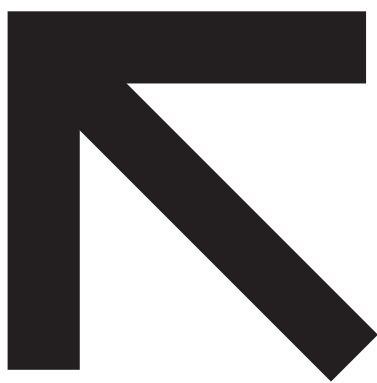
Pak už se promítaly fotografie, na nichž vynikly studie draperií ve formě lešenářských plachet anebo detaily zmuchlaných novin. „Snažili jsme se Kučerovy fotografie ukázat jako něco, co směřuje k jeho filmům,“ uvedl Aleš Najbrt, který připravil grafickou formu publikace. „Jsou ale zároveň svěbytnými uměleckými díly.“

Ve fotografiích se ukazuje Kučerův zájem o zkrocení času, kdy zabírá hemžení na ulici dlouhou expozicí. Experimenty s pohybem a časem byly vidět i na zkušebních záběrech. Tam se mu různým maskováním a výraznou barevností dařilo dosahovat halucinogenních pocitů, jak to odpovídá estetice závěru šedesátých let minulého století. Na trikové kopírce posouval vizuální řec pro snímek *Ovoce stromů rajských jíme* (1969) a doslova neonové efekty jsou vidět na časosběru z noční moskevské ulice. Kučera tam zkoušel nápady pro sovětsko-český projekt Oldřicha Lipského *Cirkus v cirkuse* (1975). Následovaly momenty z cirkusové manéže, kde kameraman vnímal artisty v sytých jednolitých barvách výsostně graficky, plakátově. Panel pak uzavřel syrový desetiminutový film 1984: *Rok Orwella* výtvarníka Jiřího Sozanského z vyhořelého Veletržního paláce. ■

BARRANDOV STUDIO

partner of Artisans
in Focus Variety Panel @KVIFF
partner of Industry Pool @KVIFF

partner of Works in Progress @KVIFF

BARRANDOV STUDIO

BARRANDOV.COM

AKCE INDUSTRY

DNEŠNÍ KINEMATOGRAFIE
JE DOKUMENTÁRNÍ VÍC NEŽ DŘÍVE

Dnes od 14.00 proběhne v Kongresovém sále v rámci akce určené filmovým profesionálům už 13. ročník **DOCU TALENTS@KVIFF**. Ve spolupráci s Mezinárodním festivalem dokumentárních filmů Ji.hlava tu režiséři a producenti představí v osmiminutových prezentacích své připravované celovečerní dokumenty. Podle ředitele MFDF Ji.hlava **Marka Hovorky** je dnes distribuce dokumentů mnohem náročnější než dřív, a proto je role této každoroční prezentace stále důležitější.

Jak probíhá výběr projektů do DOCU TALENTS@KVIFF?

Hledáme dokumentární filmy, které jsou určené pro plátna kin a dokážou oslovit mezinárodní diváky. Region střední a východní Evropy je křehký, financování filmů, těch dokumentárních obzvláště, je závislé na ekonomické i politické situaci daných zemí. Východní Evropa ještě nemá ustálené vlastní nadnárodní instituce a často vzhlíží k Západu, který má tak nějak rozhodnout o jejich úspěchu.

Z jakého objemu projektů se vybírá a co vám při letošním výběru udělalo největší radost?

Letos se přihlásilo téměř sto filmů. O dalších desítkách nebo spíš stovkách titulů víme díky našim průběžným rešeršům. Každý rok se daří objevovat neznámé a začínající tvůrce, kteří přivezou ukázky ze svých filmů, jež následně mezinárodně uspějí. Ze statistik vyplývá, že sedmdesát

procent evropských debutujících režisérů nenatočí druhý celovečerní film, což je extrémní číslo. Proto chceme upoutat pozornost i na začínající tvůrce a dát je do kontextu s těmi již etablovanými.

Čím se liší proces výběru dokumentů od výběru hraných filmů?

Často je znát, že se dokumentaristé soustředí na skutečné lidi a podstatná témata, že žijí tady a teď. I historii lze promýšlet současně, ne čítankově. U dokumentů navíc hraje čas v jejich prospech – často ani nevíte, když něco natáčíte, jaké významy to získá za pět nebo za deset let. Hrané filmy dlouhou dobu hledaly cestu, jak na tuto dokumentární ryost odpovědět. A vrátily se ve značné míře k tomu, co fungovalo už v šedesátých letech, k nehercům, k natáčení v reálném prostředí, k rekonstrukci historických událostí. Dnešní kinematografie je dokumentární víc, než byla kdy dřív.

Marek Hovorka postrádá u řady dokumentaristů odvahu a hlubší fantazii.

Jaká je další cesta dokumentů po prezentaci na Docu Talents z pohledu distribuce?

Ne všechny filmy z loňského roku byly dokončeny, ale naprostá většina představených titulů je velmi úspěšná, a to jak z hlediska festivalové distribuce, tak pokud jde o spolupráci se sales agenty.

Je něco, co vám v současné dokumentární tvorbě chybí?

Někdy mi u tvůrců schází odvaha natočit film, jaký nikdo nenatočil. Postrádám hlubší fantazii, touhu po nalezení vlastního filmového prostředí, chybí mi přirozená vzpoura, filmu dříve tak vlastní. Dneska vládne obchod. Zato vizionáři budoucnosti se prostřednictvím počítačových her snaží propojit svět filmu a internetu... Tolik paradoxů a nových možností zároveň! Máme se stále na co těšit. ■ (fš)

PITCHING: JAK DOBŘE
„PRODAT“ SVŮJ FILM

Jedním z hlavních úkolů festivalového oddělení Industry je podpora projektů v různém stadiu vývoje. Ve spolupráci s partnery festival vybere několik desítek nejlepších projektů, které jejich autoři prezentují skupině expertů z různých oblastí filmového průmyslu, jako jsou produkce, financování, sales nebo distribuce filmu. Pod názvem **Pitch & Feedback @KVIFF** proběhne dnes od 10.00 v prostorách Industry Poolu v Thermalu prezentace několika českých a slovenských filmových projektů ve fázi vývoje, které mají potenciál uspět na mezinárodním trhu.

Jak takový pitching probíhá? „Filmoví tvůrci mají pouze několik minut na to, aby před přítomnými experty ukázali to nejlepší ze svých projektů z hlediska námětu, dramaturgie i režijního a producentského záměru,“ říká Daniel Machill z festivalového oddělení Film Industry. „Přítomní experti jsou před samotným pitchingem s projekty důkladně seznámeni, takže mohou po prezentaci poskytnout zpětnou vazbu. Publiku v sále prezentace na-

bízí přehled toho nejlepšího z připravovaných domácích či světových tvorby a konfrontuje vybrané projekty s dotazy expertů, kteří zkoumají jejich mezinárodní potenciál.“ V rámci pitchingu je tedy důležité nejen přijít s kvalitním projektem, ale také ho umět dobře prezentovat, vystihnout myšlenku a zaujmout komisi. Pitching je také dobrou příležitostí pro navazování kontaktů mezi filmaři a zahraničními filmovými profesionály.

V případě dnešní akce Pitch & Feedback, kterou už pátým rokem pořádá Czech Film Center, Slovenský filmový ústav a MFF Karlovy Vary, proběhnou také uzavřené konzultace projektů s pozvanými experty. „Cílem Pitch & Feedback je vytvořit pro perspektivní české a slovenské projekty efektivní platformu, která je pomůže nastartovat tím správným směrem, a upozornit na sebe mezinárodní odborné publikum,“ dodává Daniel Machill. ■ (fš)

Bez zpětné vazby filmových odborníků by pitching neměl smysl.

GALERIE UMĚNÍ KARLOVY VARY

4. 7. – 15. 7. 2017

MARIANNA MACHALOVÁ-JÁNOŠÍKOVÁ

NEVÍDÁNO

Výstavu nevidomé sochařky pořádá Nadace Sirius, partner sekce Lidé odvedle 52. MFF Karlovy Vary

Thermal

feel like a star

SPA HOTEL THERMAL****

RESTAURACE

DENNĚ OD 12:00 DO 15:00 A OD 18:00 DO 21:00

Naše hotelová restaurace pro Vás v letošním roce připravila stravování formou bufetu, včetně nabídky nealkoholických nápojů, v plně klimatizovaném prostoru s výhledem na Dvořákovy sady.

www.thermal.cz

V Cannes oceněná a ve Varech šťastná italská herečka Jasmine Trinca uvedla ve Velkém sále svou Fortunatu.

Zleva Radek Bajgar, Lucia Klein Svoboda, Lucie Konečná a Jar. Žváček, vítězové scenáristické soutěže Filmové nadace

Večery pod lampou

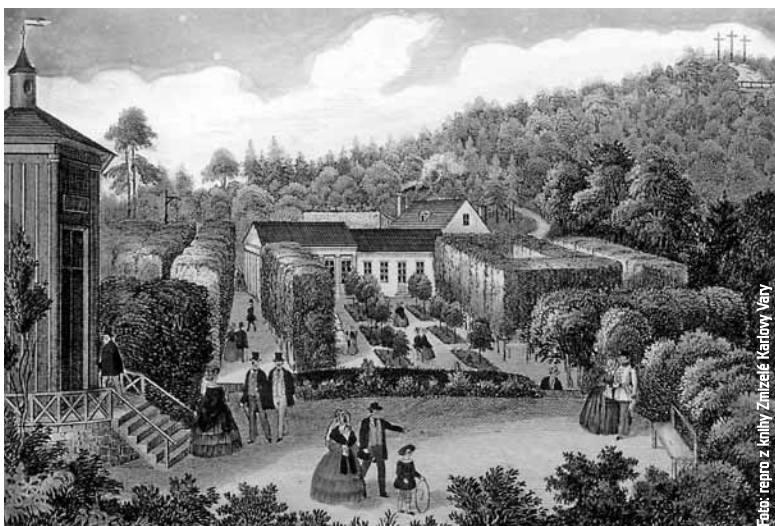

Dost dobrý časy

HUSTÝ MÍSTÁ 5

TRAGICKÝ TŘÍKŘÍŽÁK

Jen tři kříže z bílého kamení někdo do písku poskládal... Znáte to? Ale Tříkřížový vrch čili Bukovou horu neboli Buchberg neznáte. A přitom tu po šutrech pátral sám velký básník – a mineralog – Johann Wolfgang Goethe, když si v lázních léčil ledvinové kameny (ne, to není vtip). A taky jsou tady bludičky a ostatky tří zavražděných bratrů.

Restaurace Tři kříže na Bukové hoře (okolo roku 1850)

Kateřina Kadlecová

První tři velké dřevěné kříže byly na Bukové hoře, která ční nad karlovarskou čtvrtí Drahovice, vztýčeny poprvé v roce 1640. Nebylo to na smutnou paměť třicetileté války a řádění švédských a polských vojsk v lázeňském městě mezi lety 1635 a 1646 ani kvůli více než stovce obětí morové rány, která na město udeřila v letech 1633–1634. Údajně nepříteli známá polská šlechtična nechala kolosální kříže postavit, aby navěky

připomínaly rekatolizaci prováděnou Ferdinandem II. po bitvě u Bílé hoře. Lutheránští občané Varů museli konvertovat – nebo se pakovat.

Jak píše Lukáš Novotný ve své před deseti lety vydané knize *Zmizelé Karlovy Vary*, 554 metrů nad mořem vysoká Buková hora je opředena různými strašidelnými pověstmi o bludičkách a vraždě tří bratrů; podle jiné lidové pověsti tři sourozenci, kteří chtěli na Bukovce postavit hotel, spáchali sebevraždu... U Tří křížů stávala restaurace, pod nimi na

K někdejší synagoze se vypravila, a lístky do kina vyhrála, scenáristka a kulturní publicistka Klára Vlasáková: „Byla to moc pěkná procházka, ale krátká – hotel Bristol je jen kousek od mé základny, od Thermalu.“

západním svahu zvláštní altán Camera obscura, který postupem času zchátral a koncem roku 1997 byl opět vystavěn. Hroznětínský rodák Alfred Schwalb plánoval Tři kříže spojit s městem lanovkou a zbudovat tam hotel, zůstalo ovšem jen u výstavby prostřední stavby a úprav terénu. Na východním svahu nad Hřibovně ulicí stála kavárna Egerland Café, u Tří křížů se také nachází bunker, který byl součástí obranného systému prvorepublikového Československa.

Samotné Tři kříže se musely velmi často opravovat a vyměňovat, protože na ně foukalo, ba leckdy dulo ze všech stran, o sněhu a dešti nemluví. Za normalizace byl z prostředního

kříže snesen plechový malovaný Kristus, v roce 1985 proběhla rekonstrukce křížů a byla za nimi postavena retranslační věž pro přenos signálu sovětské televize směr sanatorium Imperial, kterou později doplnil vyhlídkový altánek. A považte, všechno to tam stojí dodnes!

Ten z vás, kdo nám do redakce v prvním patře Thermalu přinese jako první ukázat fotku tří křížů, které se mu podařilo sestavit někde venku na procházce v přírodě (návod: míchátko na kafe jsou slušný stavební matroš, klacíky a cigára se taky počítají, ale co kdybyste byli trochu kreativnější?), dostane od nás dva lístky na projekci filmu *Dvojitý rande* (4. července v Malém sále). ■

DNES PŘIJÍZDĚJÍ

Hlavní soutěž dnes s filmem *Breaking News* přijíždějí zastupovat režisérka Iulia Rugină, herečka Voica Oltean a herec Andi Vasluianu. Režisérka Rachel Israel přiváží soutěžní film *Drabné si nechte* a herec Aleš Blika přijíždí představit film *Křížáček*.

Voica Oltean

Emmanuel Gras

Dorazí i režisér Priit Pääsuke a herečka Maiken Schmidt, jejichž film *Konec řetězce* soutěží v sekci Na východ od Západu, stejně jako filmy *Mariša*, který zastupují režisér Cristi Iftime a herec Adrian Titieni, *Modré ticho*, jež představí režisér Bülent Öztürk, a *Kámen*, s nímž přijíždí herečka Jale Ankan.

Soutěže dokumentárních filmů se přijíždí zúčastnit režisérka Bojana Burnać (*Život bez vzduchu*) a režisér Alfaz Tanjour (*Vzpomínky v barvě khaki*).

Olga Sommerová

Soňa Červená

Dnes se ve Varech objeví i režiséři Mohammad Rasoulouf (*Neústupný*), Emmanuel Gras (*Makala*) a Jonas Carpignano (*Liambra*), jejichž filmy jsou uvedeny v sekci Horizonty. Režisérka Olga Sommerová spolu s operní pěvkyní Soňou Červenou přijíždějí představit snímek *Červená*, promítaný v sekci České filmy 2016–2017. Tamtéž je zařazen i film *Pátá loď*, který zatupuje herečka Johanna Tesařová. ■